

ת"פ 29338/12/12 - מדינת ישראל נגד אריק בקר

ת"פ 29338-12-12
20 מרץ 2014

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

נגד

אריק בקר (אחר/נוסף)

המאשימה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

הנאשם - בעצמו

ובא כוחו עו"ד - זייצב בשם עו"ד גרובס

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שביום 15.12.13, שעה 02:40 לערך, נהג ברכב פרטי באשקלון, בהיותו תחת השפעת משקה משכר, כמו כן הוא נהג בחוסר זהירות, תוך שסטה מנתיב נסיעתו, וכשהגיע למעגל תנועה, עלה על שטח ההפרדה ועל המעגל עם גלגלים השמאליים של הרכב. בשלב זה השוטר כפיר כחלון נסע אחריו והצטרף אליו בנסיעה בניידת משטרתית, השוטר אבי פנחס. השוטרים סימנו לו לעצור עם אורות כחולים מהבהבים, אך הוא לא ציית להוראותיהם, ובשלב מסוים עצר בצד, ירד מן הרכב ונמלט רגלית, תוך שמכשיל השוטרים במילוי תפקידם ולמרות שהשוטר כפיר צעק לעברו: "עצור משטרה". בהמשך נעצר וכשנשאל לסיבת התנהגותו, טען שברח כי שתה מעט, וכי הוא עריק. לאחר מכן, בשעה 03:26 לערך, בתחנת המשטרה, השוטר שי שלמה הודיע לו שהוא עצור, כבל אותו והודיע לו כי בכוונתו לתפוס את הרכב בו נהג למשך 30 יום. בתגובה, התנהג הנאשם באופן פרוע במקום ציבורי, בתחנת המשטרה, בכך שבעט בשולחן, צעק וקילל את השוטר כפיר ואת השוטר שי במילים: "בני זונות, שרמוטות, שוטרים מניאק", תוך שהוא מעליב אותם בעת מילוי תפקידם כדין. בהמשך, בשעה

עמוד 1

04:23 לערך, בעת שנחקר, איים על החוקר יהודה חלפון: כשהוא נשאל על ידו בחקירה: "השוטר אומר שאמרת לו שתיקח את האקדח שלו ותירה בו" הוא השיב לחוקר: "אם הוא יהרוס לאמא שלי את החיים, אני ארצח אתכם, גם אותך, ומה שקרה בסרטים זה קטן לעומת מה שיהיה במציאות" וזאת בכוונה להפחידו. התברר בדיעבד כי הוא נהג ברכב למרות שרישיון הנהיגה שלו פקע כבר ביום 28.1.12 - עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, הכשלת שוטר במילוי תפקידו, איום, סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה למרות שרישיון הנהיגה פקע למעלה מ-6 חודשים, ונהיגה בהשפעת משקה משכר.

הנאשם הוציא רישיון נהיגה בשנת 2010 ולחובתו 2 הרשעות מסוג ברירת משפט, בעבירות שנעברו בהיותו נהג צעיר, הרשעה אחת מיום 30.1.11 בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות והשנייה, מיום 2.11.11, עבירת נהיגה למרות שרישיון הרכב פקע.

במסגרת הסדר הטיעון נתקבלו מספר תסקירים מהם עולה שהנאשם יליד 28.12.92, רווק, השלים 12 שנות לימוד, גר בבית סבו באשקלון שכן הוריו גרושים. עבד כשנתיים בעסק הובלות של אביו. הוא התגייס לצה"ל, אך לא היה מרוצה מהשיבוץ, התנגד לו ושהה בבסיס המיון תקופה של מספר חודשים, ובמהלך תקופה זו נפצע ביד. היום לא ברורה התמונה באשר להמשך שירותו הצבאי וכפי הנראה בתום ההליך בתיק זה **עליו להתייבב בכלא 6**.

בתקופת לימודיו התקשה הנאשם לעמוד בגבולות ומסגרות, סבל מקשיים בלימודים, התקשה לעמוד בדרישות הלימודיות ולכן סיים עם תעודת בגרות חלקית בלבד. הוא החל לצרוך אלכוהול בגיל 16 ונהג לשתות באירועים משפחתיים וחברתיים, אך לא רואה כל קושי בתחום זה ושלל נזקקות טיפולית. שירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה לשתף באופן פתוח ומעמיק והוא בעל קווי אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, שבאים לידי ביטוי בקושי לערוך התבוננות פנימית וביקורתית אודות האופן בו מתנהל. הוא נוטה להתמקד בתפקודו החיובי ומצמצם התייחסותו לחלקים בעייתיים.

הוא מודה ולוקח אחריות על העבירות וגרסתו הינה כי בליל האירוע שתה שני משקאות אלכוהוליים, ולכן ניסה להימנע ממפגש עם השוטרים אולם לאחר שירד מהרכב שוטרים הגיעו בעקבותיו ולכן נמלט. בשלב מסוים הבין שהבריחה לא מהווה תגובה ראויה ועצר. הוא נהג ברכב של אמו והוא חשש שיחלטו את הרכב בשל היותו תחת השפעת אלכוהול ולכן קילל אותם. באשר לרישיון- טען שצבר נקודות ונאלץ לעבור קורס נהיגה מונעת וטרם חידש הרישיון.

שרות המבחן התרשמו כי יש לו רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, והוא חש בוושה וחרטה על האופן בו התנהל, אולם קיימת אצלו נטייה למזער החלקים הבעייתיים בהתנהלותו, גם ביחס לצריכת האלכוהול, ובשל מאפייני אישיותו הבלתי בשלים קיימת חשיבות להצבת גבולות ברורים. הם סבורים שהוא נתון בפרשת דרכים סביב השירות הצבאי אל מול רצונו להשתלב בתעסוקה סדירה.

בשל נטייתו לצמצם מעורבותו בשתיית אלכוהול סברו כי חשוב לשלבו בקבוצה טיפולית לנהגים שביצעו עבירות תחת השפעת אלכוהול אך הוא התקשה לראות נזקקות טיפולית והתקשה להגיע לקבוצה בב"ש אף שנתן הסכמתו לכך, והם ספקניים באשר ליכולתו להיתרם מטיפול. למרות האמור, לאור גילו הצעיר, ועברו, רצונו לנהל אורח חיים נורמטיבי והבושה והחרטה שחש, הם סבורים כי צו של"צ בהיקף 140 שעות ללא הרשעה יחד עם צו מבחן יהווה עונש חינוכי מציב גבולות כראוי ויצמצם מסוכנות עתידית.

הדין נדחה כדי לעקוב אחר שילובו בהליך טיפולי כמוצע, אולם מהתסקיר האחרון, מיום 9.3.14, עולה כי באף עמוד 2

שבתקופת הדחייה ביום 19.2.14 שולב בקבוצה טיפולית בשיתוף עמותת "אפשר", למניעת נהיגה תחת השפעת אלכוהול, התקיימו רק שלשה מפגשים מתוך 16 ולכן הוא נמצא עדיין בתהליך ראשוני תוך שמשותף פעולה באופן מלא ומגייס כוחות לצורך השתלבות בקבוצה למרות הקושי הכרוך בכך, ואף שסבור שלא בצדק, כי בקבוצה אנשים המכורים זמן רב לאלכוהול, ולכן לא מזדהה עימם או רואה דמיון ביניהם. הם סבורים כי קיימת חשיבות להמשך השתלבותו בקבוצה לצורך צמצום הסיכון ולכן חוזרים על המלצתם דלעיל.

הסנגור מבקש לאמץ המלצת שרות המבחן ולהימנע מהרשעה. לדבריו, הוא שהה כחודש במעצר, ואח"כ היה תקופה ארוכה במעצר בית. הוא סבור כי בשל היותו צעיר, הרשעה תשפיע עליו השפעה מכרעת לכן מבקש להימנע מהרשעה. לטענתו, מדובר בהחלט במעשים מכוערים אך העבירות היותר חמורות נמחקו. הוא עבר תהליך טיפולי וסבור שהעבירות נעברו ברוח שטות.

לדעתו, אי הרשעה, ימלא גם האינטרס הציבורי.

כמו כן טוען, כי בשל התקופה הארוכה שהיה במעצר בית, לא יכול היה לשוב לצבא, נעדר מהשירות ולא עשה טירונות כי היה בתהליך קליטה של כשישה חודשים.

ההלכות על פיהן ניתן להימנע מהרשעה ידועות: כבר בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום". [בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 בענין תמר כתב (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין פלוני; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פ"ד מז(3) 821,

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (שם, בעמ' 334).

(ההדגשות שלי ר.ל.).

ואולם המשך כי נגד שיקולים שיקומיים אלו יש להביא בחשבון גם שיקולים שבאינטרס הציבור, השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה וכדבריו:

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

בע"פ 2669/00 הנ"ל, בעניינו של פלוני, סיכמה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה את ההלכות בנושא כדלקמן, (בעמ' 690):

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי

להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

לטעמי, דברים אלה מקבלים ציביון שונה ומחודדים יותר, לאור תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

גם בטרם התיקון בימ"ש זה הביע דעתו לא אחת כי לא ראוי לבטל הרשעה לכשמדובר בעבירה שהמחוקק קבע בצידה חובת מאסר, כגון תקיפת והכשלת שוטר, עבירת הפקרה ועוד, שכן חובת המאסר משקפת התייחסות המחוקק לחומרתן של עבירות אלה.

סעיף 1 (2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 קובע כי:

"1. סמכות בית המשפט ליתן צו מבחן..."

(2) ליתן צו מבחן בלי להרשיעו אם אין על הנאשם עונש מאסר על תנאי שבית המשפט רשאי לצוות על ביצועו עקב הרשעתו בעבירה שהואשם עליה."

סעיף 71 א (ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 קובע כי:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן."

תועלתו של אמצעי ענישה אלה היא בכך שמאפשרים לשלב את הנאשם בפעילות למען החברה או מסייעים בשיקומו. השאלה הטעונה הכרעה הינה, האם ביהמ"ש רשאי לעשות שימוש בסעיף זה על-מנת ליתן צו שירות או צו מבחן, ולסיים הליך ללא הרשעה, כאשר הנאשם עבר עבירה שהעונש הקבוע בגינה הינו עונש מאסר חובה בחוק או המתחם העונשי הראוי, בגין העבירה על פי הפסיקה, הינו מאסר, בין על תנאי בין בפועל.

בדברי ההסבר להצעת החוק נאמר בהתייחס לסעיף 71א הנ"ל כי: **"הסמכויות המוצעות נועדו לגוון את דרכי הענישה לגבי עבירות שאינן חמורות, כשבית המשפט סבור שהעונש הראוי אינו עונש מאסר בפועל"** (הדגשה בקו תחתון שלי ר.ל). הצ"ח 1357, י"ד בתמוז תשל"ח, 19.7.1978.

בע"פ 207/85 - **מדינת ישראל נ' אריה בן דוד מלכה** (פדאור מו (2) 309), נדונה השאלה אם ביהמ"ש רשאי שלא להטיל עונש מאסר בגין עבירה של תקיפת שוטר, ותחת זאת להסתפק בהטלת קנס, או בהעמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן ללא עונש נלווה אחר. נפסק כי ביהמ"ש אינו רשאי לעשות כן: **" מבלי להיכנס לשאלה אם שיקוליו של השופט המלומד שלא לגזור על המשיב מאסר בפועל היו במקומם, אנו סבורים שלאור לשון סעיף 273 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (תקיפת שוטרים), השופט המלומד היה מנוע מלהאריך תקופת המאסר על תנאי, ובעשותו כן טעה מבחינה משפטית..."**

כאמור, אין חולק כי כל עוד לא צויין אחרת, כבעבירת ההפקרה, מאסר חובה משמעו, גם מאסר מותנה. כפי שצוין בע"פ - 267/71 **ציון סופר נ' מדינת ישראל** (פד"י כה (2) 444) מפי מ"מ הנשיא דאז כבוד השופט זוסמן: " ואמנם פסקנו ב-ע"פ 26/55, [1], שמותר לבית-המשפט להטיל עונש מאסר-על-תנאי, ועונש זה בלבד, בשל עבירה על סעיף 1 לחוק דיני העונשין (תקיפת שוטרים), תשי"ב-1952, וזאת אף-על-פי שבאותו הסעיף נאמר שהתוקף שוטר יידון לחודש מאסר לפחות. אף זהו כמובן עונש חובה הבא להגביל את שיקול-הדעת הנתון בידי בית-המשפט לפי סעיף 1 לחוק דרכי ענישה, אלא כמו שנאמר ב-ד"נ 13/60, [2], אף עונש מאסר-על-תנאי עונש מאסר הוא, שביצועו נדחה, ובאין הוראה נוגדת בסעיף 1 בחוק תקיפת שוטרים - מותר לדון את הנאשם למאסר-על-תנאי בלבד. "

כידוע לא ניתן לסיים תיק ללא הרשעה בעונש מאסר מותנה ולפי סעיף 275 לחוק העונשין דין המכשיל שוטר במילוי תפקידו כדין-מצוות המחוקק היא, ועל כך אין מחלוקת, שעל בית המשפט לגזור עליו תקופת מאסר מינימלית של שבועיים כשעל פי ההלכה פסוקה יכול ויהא מאסר על תנאי-אך בין אם זה מאסר בפועל או על תנאי - בעבר בית המשפט לא היה רשאי שלא להטילו ולהסתפק בעונש מסוג אחר, כגון קנס בלבד או ללא הטלת עונש כגון העמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן ללא עונש נלווה אחר.

כך בע"פ 66/88 **מדינת ישראל נ' נאוה אפרתי**, (פ"ד מג(1), 847), ביהמ"ש העליון שינה את העונש שנגזר על הנאשמת לאחר שהרשיעה בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, בגינה נקבעה חובת מאסר ממש ואפילו לא מותנה, עפ"י סעיף 64 א לפקודת התעבורה תשכ"א, בהטלת מאסר, אף שליום אחד בלבד וצוין:

" מן הנוסח דהיום ברור איפוא, כי בית המשפט חייב בעבירה זו להטיל מאסר, שאם לא תאמר כן, לא יוכל להטיל עונש כלל. מאסר-על-תנאי מנוע בית המשפט מלהטיל, בין כעונש יחיד ובין כעונש נוסף ואף לא צו מבחן, וקנס אין הוא יכול להטיל אלא בנוסף למאסר. אמנם אין החוק קובע תקופת מינימום למאסר, כפי שעשה למשל לגבי תקיפת שוטרים (ס' 273 ו-274 לחוק העונשין תשל"ז-1977), **אך כאשר השתמש הוא בנוסח "מאסר... עם קנס או ללא קנס", נראה לנו ברור כי אין החוק מתכוון לאפשר הטלת קנס בלבד... "**

אולם בתשנ"ה הוסף סעיף 35 א' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 והשאלה שהועלתה על ידי בעבר הייתה אם יש בכך לשנות ההלכות הקיימות בעבירות המחייבות מאסר ולאפשר סיום ההליך באי הרשעה.

סעיף 35א לחוק העונשין קובע:

"עונש חובה ונסיבות מקלות

(א) הורשע אדם בעבירה שדינה עונש חובה, ניתן להטיל עליו עונש קל מעונש החובה הקבוע לעבירה, אם העבירה נעברה בנסיבות מקלות מיוחדות שיפורשו בגזר הדין" (הדגשות שלי ר.ל.)

סעיף זה נחקק לאחר פסקי הדין הנזכרים דלעיל, ותכלית חקיקתו לאפשר לבית המשפט להסתפק בעונש קל מזה שנקבע בחוק אולם אך ורק כאשר קיימות נסיבות מיוחדות וזאת במסגרת גזר הדין. סברתי כי בעצם האמירה "גזר דין" בשונה מ"פסק דין", כפי שמצא המחוקק לנסח זאת בסעיפים אחרים, נלמד כי אין מקומו בשאלת

ההרשעה. בימ"ש מחוזי באר שבע באמירת אגב לא קיבל עמדתו זו בעפ"ג 31196-10-10 מחוזי אלמלח נגד מ'י מיום 22.12.10, אליו הפנה הסנגור, שם הערעור נדחה אך צויין כי "לכאורה, לבית המשפט סמכות שבשיקול דעת שאינה מסוייגת בחוק לעבירה זו או אחרת, להימנע מהרשעה".

בדברי ההסבר להצעת סעיף 35 א' נאמר במפורש: "...על פי המוצע תחול הוראת סעיף 35 א האמורה, על עונשי חובה אלה: ... (2) **תקופת מאסר מינימלית, הקבועה לעבירות שעניינן תקיפה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (סעיפים 273 עד 275 לחוק העונשין)** (3) חובת הטלת מאסר בפועל, הקבועה לעבירות שעניינן שידול לזנות (סעיף 207 לחוק העונשין), לעבירת הדחת קטין לסמים מסוכנים (סעיף 21 בצירוף סעיף 25 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973), ולעבירה שעניינה הפקרת אדם לאחר פגיעה בו בתאונת דרכים (סעיף 64 א לפקודת התעבורה [נוסח חדש])" (הצ"ח 2403, כ"ט באייר התשנ"ה, 29.5.1995).

אם כן, על פי סעיף זה, מוסמך כיום שופט להימנע מעונש מאסר חובה ולהקל בגזר הדין, אך ורק **אם העבירה נעברה בנסיבות מקלות מיוחדות שיצוינו בגזר הדין.**

סברתי כי יש הגיון רב בכך שבית המשפט לא ימנע מהרשעה בעבירה שהמחוקק הביע דעתו כי חמורה היא מעצם מהותה, וכי לכן כחריג קבע שיש להטיל בגינה מאסר חובה. על אחת כמה וכמה נכונים דברים אלה עתה לאחר תיקון 113 לחוק העונשין שקבע כי המתחם העונשי יבנה על פי עיקרון ההלימה, בין חומרת העבירה ונסיבותיה לעונש שיוטל, בהתבסס על הערך המוגן והטווח העונשי המקובל, כשללא ספק לעמדת המחוקק יש ליתן משקל רב מאד.

יצוין כאמור לעיל, כי מקום שהחוק מאפשר הפחתה מעונש החובה, בסעיפים 37-40 ואילך לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א **העוסקים בפסילת מינימום**, וקובעים כי ביהמ"ש רשאי להקל בעונשו של הנאשם בשל "נסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין", (הדגשה שלי ר.ל.) בשונה מהנוסח המיוחד של סע' 35א הנ"ל, המדבר על **גזר הדין** או לשון סעיף 355: "אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שירשמו, להקל בעונשו".

כפי שקבעתי בעבר, לא בכדי מצא המחוקק לנכון להחמיר דווקא בעבירות תקיפה והכשלת שוטר. לא רק זאת אלא בשנים האחרונות אף מצא המחוקק להחמיר בעונשה של העבירה של תקיפת שוטר.

מחילה על פגיעה באנשי הרשות נתפסת במקורות המשפט העברי כפגיעה באינטרס ציבורי מהותי.

הרציונל שבכך מפורט במקורות המשפט העברי, בספר דברים ט"ז, פסוק י"ח: "**שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' אלוקיך נותן לך לשבתך...**"

כלומר, שוטרים כמו שופטים, הינם אבני יסוד באכיפת החוק, וחיוניים על מנת לאפשר לשלטון החוק למשול.

המשטרה אמונה על הסדר הציבורי ומתבססת בעבודתה על אלמנט ההרתעה, אשר בלעדיו הייתה נוצרת אנדרלמוסיה, ולא היה ניתן לבסס את שלטון החוק. כמאמר חז"ל, לולא אלמנט ההרתעה מפני המלכות אנשים היו אוכלים זה את זה

חיים וראו במסכת אבות בתלמוד הבבלי (ב,ג): **"...שאלמלא מורא של מלכות איש את רעהו חיים בלעו."** אם הציבור יקל ראש בפגיעה בשוטרים יפגע אלמנט ההרתעה של המשטרה, ועל-כן הפגיעה בשוטר נתפסת כפגיעה לא רק באדם אלא גם בשלטון: האינטרס הציבורי מחייב שלא לעבור לסדר היום, כאשר פוגעים בשוטר.

יוצא אם כן כי גישת המחוקק אשר רואה בעבירה של תקיפת שוטר והכשלתו עבירה חמורה המחייבת מאסר, עולה בקנה אחד עם תפיסת המשפט העברי את הפגיעה באנשי הרשות, על-פיה אף אם האדם שבו פגעו סולח לפוגעים, אין מוחלים על כבודו, ויש להעמיד את הפוגעים לדיון, מפני שהם פוגעים לא רק באדם אלא במלכות (במדינה) כולה. וראו במסכת כתובות י"ז, ע"א: **"מלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול"** ובמסכת יומא כב, ע"א: **" מפני מה נענש שאול ? מפני שמחל על כבודו, שנאמר (שמואל א, י, כז): 'ובני בליעל אמרו מה ישיענו זה, ויבזוהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש' "**.

בעבירה של נהיגה בהשפעת משקה משכר, הערך המוגן הינו הצורך להגן על שלומם וביטחונם של אזרחי המדינה ותושביה, החשופים יום ביומו לפגיעתם הרעה של נערים צעירים היוצאים עת לילה לבלות, שותים בהגזמה, ונוטלים ההגה בידיהם בשובם לבתיהם. בגין עבירה זו קיימת פסילת מינימום והמתחם העונשי ינוע בין מאסר על תנאי למאסר. על אחת כמה וכמה אם גם עבר עבירות תעבורה נוספות שהיוו סיכון חיים כבמקרה זה.

הנאשם היה עצור כחודש ולאחר מכן שוחרר בתנאי מעצר בית מלא ואזוק אלקטרוני במשך כשמונה חודשים.

בשל המלצת שרות המבחן להימנע מהרשעה, הצעתי כי הצדדים יבחנו אפשרות שהתביעה תסתפק בעבירות תעבורה עם הרשעה וכל עונש שתמצא לנכון, כולל מאסר בעבודות שירות, בבימ"ש לתעבורה, אולם התביעה התנגדה ולכן מבקש הסנגור כי אמנע מהרשעתו, גם בעבירות התעבורה, ואסתפק בצו של"צ וצו מבחן כעיתירת שרות המבחן.

המתחם העונשי הראוי אם כן בגין עבירת תקיפת השוטר או הכשלתו ולאחר מכן איום עליו בתחנת המשטרה להרגו, וזאת על רקע עבירות תעבורה חמורות, ביניהן נהיגה בהשפעת משקה משכר, הנו הרשעה יחד עם מאסר, בין בעבודות שרות בין בכלא, בהתאם לחומרת העבירה ונסיבותיה וכן פסילה וענישה מרתיעה.

לא אוכל להיעתר לבקשה של הסניגור ולהמלצת שירות המבחן, שכן מדובר בעבירות חמורות שהמתחם העונשי הראוי לגביהן הינו מאסר. הנאשם עבר עבירות תעבורה חמורות שיש בהן סיכון ממשי לחיי אדם בעוד הוא מצמצם וממזער חלקו ומתכחש לקיומה של בעיה בתחום האלכוהול. ולכן נשקפת ממנו לכן מסוכנות שלעת עתה לא אוינה שכן הוא בתחילת הדרך הטיפולית.

לאור כל האמור לא מצאתי כי יש לבטל ההרשעה ובהתחשב במהות העבירות ונסיבותיהן ולאחר שקילת המתחם העונשי הראוי, והאינטרס הציבורי, מול נסיבותיו האישיים ועברו, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך חודש בניכוי תקופת המעצר של חודש.

2. אני מטילה על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של

נהיגה בפסילה, נהיגה בהשפעת סם משכר או אלכוהול, איום או הכשלת שוטר.

3. צו מבחן למשך שנה.

לצורך זאת יחתום על צו המבחן ומוסבר לו כי אם יפר תנאי הצו ניתן להפקיעו ולשוב ולגזור דינו.

4. קנס בסך 1000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מסכום הפקדון והיתרה תושב לו, אלא אם עוקל.

5. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע, למעט העבירה של סטיה מנתיב, במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 80 ימים.

6. פסילה מלקבל רישיון נהיגה למשך 6 חודשים ולצורך זאת יפקיד רישיונו במזכירות ביהמ"ש כבר היום. ביהמ"ש מסביר לו חומרת העבירה של נהיגה בפסילה.

7. הנני פוסלת את הנאשם/ת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי שלא ת/יעבור העבירות בהן הורשע/ה ו/או עבירות מהתוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודת התעבורה כולל נהיגה בזמן פסילה למשך 3 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר ב תשע"ד, 20/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

צו

הסכין תושמד.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר ב תשע"ד, 20/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה